

SUPLEMENT

LI 114 feb 2012

LLUIT
INTERNACIONALISTA

Tunísia: un any de revolució

En aquest suplement resumim el viatge de dos companys a Regueb (Tunísia) per participar en els actes del primer aniversari de la Revolució tunisiana.

Per la reconstrucció de la IV Internacional

Homenatge als qui van la vida per la revolució

El 9 de gener es va commemorar a Regueb, un dels primers pobles de l'interior de Tunísia que es van aixecar contra Ben Ali, el primer aniversari de la revolució. En aquesta data, cinc joves van ser assassinats per les bales de la policia a les manifestacions que exigien la fi de la dictadura. L'homenatge es va convertir en un acte de reivindicació dels problemes pendents de la revolució tunisiana.

Des de Lluita Internacionalista, vam tenir l'honor de poder assistir als actes pels màrtirs de Regueb, convidats per l'associació *Fidels*, que reuneix als familiars dels morts i als joves ferits per la repressió. Reivindiquen el judici i càstig als responsables policials i polítics de l'antic règim i l'accés a la sanitat pública.

La plaça central de Regueb, epicentre de les mobilitzacions de l'esclat revolucionari, rebatejada com la Plaça dels Màrtirs del 9 de gener, va ser l'escenari de l'homenatge, en què van participar els alumnes de totes les escoles i instituts d'aquesta població de 8.000 habitants, amb un protagonisme especial per als familiars. Els més petits van pintar a terra un gran mural de colors, amb cinc estrelles que recordaven als cinc morts, sobre un llit de flors. Ens van convidar a pintar en el mateix mural un missatge de LI, en què vam escriure «Pa, treball i revolució».

Amb Palestina

La vigília de l'aniversari la cantant palestina Rime Banna va actuar a la plaça, davant d'una gran pancarta que reclamava l'alliberament de Jerusalem i de tota Palestina. Els joves van fer una actuació amb espelmes i torxes en què es recordaven els assassinats a mans de policies apostats com a franc tiradors.

L'endemà, en un ambient de molta emoció, van arribar a la plaça els joves de totes les escoles i instituts, amb el professorat, i centenars d'aturats. Després de les intervencions, vam acompanyar les famílies dels cinc màrtirs fins als punts

on van ser assassinats, on es van col·locar plaques de record.

"No esteu sols en la vostra justa lluita"

A la foto superior, els familiars dels cinc joves assassinats en Regueb. A baix a l'esquerra, després de la reunió amb l'associació Fidels. Sobre aquestes línies grafiitti amb els rostres dels 'màrtirs'

Som un partit revolucionari de l'Estat Espanyol. Fa un any vam estar a Sidi Bouzid i Regueb i vam veure la força d'un poble sotmès un tirà que tenia el suport dels governs europeus i nord-americà. Un tirà que tenia al seu darrere un règim sanguinari amb una policia assassina, un règim que no donava feina als joves i que mantenia a la misèria als treballadors i al poble tunisià. Vosaltres va fer una revolució per viure millor. I nosaltres vam veure el canvi que s'estava produint a Tunísia amb molta simpatia: va ser vosaltres els que va obrir la porta de la llibertat al Nord d'Àfrica i al Pròxim Orient.

A l'agost vam tornar a Regueb i vam veure amb molta preocupació que a Tunísia havien canviat poques coses. Ja no hi era Ben Ali però sí els 40 lladres, estaven robant la revolució. Les mares dels màrtirs ens explicaven que no s'havia fet justícia, que els assassins dels seus fills no estaven a la presó; els aturats ens explicaven que no tenien feina. L'octubre vam convidar Hajji Mounir a Barcelona per fer una campanya per detenir i jutjar els assassins dels revolucionaris de gener. Vam recollir signatures de l'Estat Espanyol, Argentina, Veneçuela, Brasil, Síria, Palestina i altres països i les vam enviar al ministre de l'interior, per reclamar la presó per als policies assassins.

Hem vingut a Regueb per dir-vos que no esteu sols en la vostra justa lluita, que no us refieu de cap govern ni de cap polític dels que fan moltes promeses però no solucionen res. Hem vingut a Regueb per dir-vos que no ha de quedar res en peu de l'antic règim tirà començant pels policies assassins, i pels jutges corruptes. Hem vingut a Regueb a dir-vos que només confieu en vosaltres i en la vostra lluita: la lluita és l'única solució per trobar feina. Cap canvi a Tunísia vindrà de la mà del govern i del parlament, aquest canvi només vindrà de la vostra lluita i del suport dels vostres germans egipcis, libis, sirians i de la resta del món.

Hem vingut a Regueb per dir-vos que sí que hi ha solució a la desocupació que patiu els joves de Tunísia: posar tots els diners de la família de Ben Ali al servei del poble tunisià per crear ocupació. Primer sou vosaltres, no la banca i els grans capitalistes.

Hem vingut a Regueb per dir-vos que no us refieu de les paraules dels governs europeus i americà. Ara mateix a Europa l'atur és una plaga: a Espanya hi ha cinc milions d'aturats, aquests governs ens estan baixant els sous, robant la sanitat i l'educació per poder pagar amb els diners dels treballadors europeus als bancs seus crèdits milionaris, aquests governs que ens roben als treballadors a Espanya i Europa, que callen davant la matança del poble siria i que ofeguen econòmicament a Tunísia amb els seus negocis són uns lladres. D'ells només podeu esperar que continuïn sagnant al país amb el deute extern: roben al poble tunisià igual que als treballadors europeus.

Per acomiadar-nos volem recordar, que la vostra lluita va ser un exemple per als pobles d'Egipte, Iemen, Bahrain, Líbia ... també a Europa. El sionisme se sent amenaçat i s'obre una nova perspectiva per a l'alliberament de Palestina. Vosaltres va demostrar al món que lluitant es pot derrotar la injustícia. El poble siria viu avui el martiri per aconseguir la seva llibertat. És el deure de tot revolucionari donar suport a la seva lluita malgrat totes les dificultats. Està a les vostres mans seguir avançant, sense donar treva, per escombrar la desigualtat i construir un país on els vostres fills tinguin futur i en el qual tots els pobles vegin una llum d'esperança. Volem donar aquesta baralla al vostre costat.

Visca la revolució tunisiana.
Visca Palestina Lliure.
Visca Síria Lliure.

Carta als nostres camarades de Regueb

"Que no us robin la Revolució"

Hem passat uns dies molt emocionants amb vosaltres a Regueb, us volem fer arribar des de Barcelona una abraçada enorme i comentar-vos que amb vosaltres ens hem sentit com si haguéssim estat a casa, molta gent diu que som molt diferents i segurament que tinguin una mica de raó, però ens uneix una cosa molt important i és que som explotats per aquest sistema salvatge, uns a l'estat espanyol i altres a Tunísia, però sabem des dels dos costats el que és aixecar-se a les sis del matí per treballar la terra amb la que un altre s'enriqueix gràcies al nostre esforç, sabem el que és perdre a éssers estimats per dictadures o per la policia, el dia 2 de febrer es compleixen 32 anys de l'assassinat de la nostra camarada Yolanda González, assassinada quan tenia 19 anys d'un tret al clatell i tirada en una cuneta per un comando feixista recolzat pels serveis de seguretat de l'estat espanyol, i sabem el que és estar aturats amb moltes necessitats mentre els que tenen el poder a les seves mans es fan d'or. És per això que us entenem encara que les nostres cultures siguin tan diferents.

Recordem com les dones de l'Associació de la dona militant ens explicàveu l'esclavitud de les jornaleres en el camp, com reclameu el dret a viure dignament i com ningú us fa cas, ni els amos de la terra ni la UGTT, recordem com ens deia que la revolució havia estat robada pels partits polítics i que us tocava fer la feina de lluita poc a poc com les tortugues.

Recordem com les mares dels màrtirs de la revolució i els ferits ens explicàveu que no s'havia fet justícia, no s'ha castigat als culpables de la repressió, les despeses de cura dels ferits superen amb escreix l'ajuda que us ha donat el govern i que en alguns casos la situació econòmica és desesperant.

Recordem als joves aturats, sense cap possibilitat de futur perquè no hi ha feina estable.

Els companys ens van demanar que pintéssim un missatge de Lluita Internacionalista en el monument d'homenatge als màrtirs.

El dia 9 de gener a la plaça de Regueb vivim amb vosaltres emocionats l'homenatge als màrtirs de la revolució, ens va cridar l'atenció que no hi hagués cap partit polític que us doni suport, ni la UGTT, ens crido l'atenció la presència del representant de la Unió Europea i les mostres de solidaritat de Regueb amb Palestina. Vosaltres sou els protagonistes de la lluita, nosaltres només vam estar allà per dir-vos que no esteu sols i que estem amb vosaltres en la lluita. Quan ens va tocar parlar públicament no vam poder fer el discurs que portàvem preparat pel problema de la traducció i perquè el temps era vostre, parlem en un primer moment que és per a nosaltres un honor estar amb vosaltres en Regueb, amb els que lluiten contra la injustícia, que no deixeu que us robin la revolució, que no confieu en ningú, que només la vostra lluita donarà la solució als problemes que teniu, que vau ser vosaltres els que vau obrir la porta de la llibertat en el Nord d'Àfrica i Orient mitjà i que no confieu en cap govern ni parlament només en la vostra lluita. Ara més tranquils us volem dir el que no ens va donar

temps a dir el dia 9 a la plaça de Regueb i us volem fer una proposta.

Que a Tunísia no ha de quedar en peu cap vestigi de l'antic règim, començant pels policies assassins i pels jutges corruptes, que a Tunísia si hi ha solució a la desocupació, amb posar tots els diners de la família de Ben Ali al servei del poble tunisià es crearia ocupació.

L'ambaixador de la Unió Europea us va dir que havien comès errors en el passat però que estaven amb vosaltres per la democràcia, li volem recordar a aquest ambaixador que van ser les bales europees, les que ells venien a Ben Ali les que van matar als vostres fills, li volem dir a l'ambaixador europeu que si no hagués estat per la vostra lluita encara estaria fent negocis amb Ben Ali, li volem dir a l'ambaixador de la Unió Europea que a Espanya, Grècia, Portugal, Itàlia, a tot Europa la Unió europea està condemnant a els treballadors a l'atur, a Espanya hi ha cinc milions d'aturats, i que els seus governs ens estan baixant els sous, robant la sanitat pública, l'educació, acomiadant a milions de treballadors, condemnant a una

situació no vista des d'abans de la segona guerra mundial a Europa, on sectors de la classe obrera comencen a tenir misèria. Li volem dir a l'ambaixador que ens roba els diners per donar-lo als banquers i que callen o donen suport a la matança de palestins i sirians i que ofeguen el poble tunisià amb els seus negocis que són uns lladres, d'ells només podeu esperar que continuïn sagnant a Tunísia com ara fan a Europa. Totes les seves promeses són falses, no ens robaran als treballadors europeus per donar-vos-ho vosaltres, si fos així estaríem encantats, sinó que ens robaran a nosaltres i a vosaltres per seguir engreixant els seus comptes bancaris com feien abans amb Ben Ali o amb Gaddafi-

Us volem dir que aquí a Espanya, hi ha molts treballadors immigrants d'origen marroquí, tunisià etc. I com viuen en condicions molt semblants a les vostres, sense contractes de treball, sense papers, explotats pels ambaixadors de la Unió Europea.

Us volem dir que la vostra lluita va ser un exemple per als pobles d'Egipte, Iemen, Bahrain, Líbia etc ... també a Europa, vosaltres vau demostrar al món que lluitant es pot derrotar la injustícia i aquesta injustícia es fa que viu es porta vivint més de 60 anys a Palestina per l'assassí estat d'Israel, ara mateix a Síria el poble està pagant un alt preu per aconseguir la llibertat, i que és deure de tot revolucionari recolzar la seva lluita com sabem que esteu fent. Està a les vostres mans i a les nostres seguir avançant, per lluitar contra la injustícia al món, a construir un Tunísia que els vostres fills tinguin futur i el que tots els pobles vegin la llum de l'esperança i volem donar aquesta baralla al vostre costat.

Us volem fer una proposta, a L'Estat Espanyol a l'1 de maig és el dia dels treballadors, una jornada de lluita reivindicativa recordant dels sindicalistes de Chicago assassinats per reivindicar la jornada de vuit hores i un món millor, volem celebrar amb vosaltres aquest dia amb les dones jornaleres, amb els aturats, amb l'associació de màrtirs de la revolució, volem anar a Regueb i fer una manifestació amb vosaltres per exigir, pa, treball, justícia i solidaritat amb Palestina i Síria, enviariem una delegació de treballadors d'Espanya, Turquia i veuríem si poguéssim que vingués gent de Palestina i Amèrica del Sud. Esperem la vostra resposta. Visca la revolució tunisiana, visca Palestina lliure, visca Síria lliure.

*Pepe i Cristina
per Lluita Internacionalista.*

L'explotació de les treballadores del camp

Vam tenir una reunió amb l'Associació de Dones Militants de Regueb. Ens van explicar que ea la regió hi ha unes 600 dones treballant, (Regueb té una població d'uns 8000 habitants). Treballen de sol a sol per un jornal de 8 dinars (4 euros). Abans en cobraven 6 però a l'abril es van plantar i van amenaçar de no recollir la collita: demanaven 10 dinars diaris i en van aconseguir 8. Han de traslladar-se en furgonetes en què viatgen com animals i per les quals han de pagar un dinar diari. Treballen amb productes químics, sense cap protecció ni informació de com manipular-los, i pateixen malalties de pell i càncer. El treball és temporal per la campanya del tomàquet, pèsol o l'oliva i treballen aproximadament uns quatre mesos a l'any. No tenen seguretat social, no tenen conveni ni cap marc laboral. No els dona suport cap sindicat ni partit polític de Tunísia i per això han decidit crear aquesta associació.

Akremit Wahiba ens explica a casa que els homes no accepten treballar per aquests salaris i que ha de ser la dona qui ho faci perquè està en posició de debilitat. I que a sobre han de realitzar les tasques de la casa. Això sí, tots els capatassos són homes: les dones que treballen en el camp viuen en l'esclavitud, també passa el mateix amb les que treballen al tèxtil.

Reivindiquen una llei que reguli les condicions laborals en el sector agrícola, que el jornal augmenti a 10 dinars, seguretat social i formació per a la manipulació dels productes químics.

L'associació va ser formada per 6 dones i són entre seixanta i vuitanta. No se senten recolzades per ningú, diuen que cal treballar poc a poc com les tortugues per aconseguir millors condicions. Ens expliquen que la revolució tunisiana ha estat robada pels partits polítics però que la revolució no ha acabat encara i que hauran de tornar a tirar pedres, com el gener del 2011. Elles són sense cap dubte la sal de la terra.

Apunts per un programa

Compàs d'espera en el procés revolucionari

Des de l'estiu, amb la preparació de les eleccions, es va obrir un compàs d'espera. Una mena de treva en el moviment basada en una confiança dels aparells en el procés electoral i l'esperança que generava en la gent la perspectiva de les primeres eleccions "lliures". Després va venir el triomf de Ennahda, que es va beneficiar de la imatge de represaliat sota la dictadura, el suport exterior i la incapacitat de l'esquerra per arribar a les eleccions unida i oferint una alternativa de ruptura i resposta als problemes socials del país. Ara el govern d'Ennahda (amb la cobertura que de l'elecció d'un personatge com Marzouki per al càrrec de President) demana una treva de tres mesos per donar resposta a les demandes que, malgrat tot, no s'han deixat d'expressar al carrer.

Episodis com el nomenament de membres de l'antic règim per dirigir els mitjans de comunicació públics són un indicatiu que el vell aparell del RCD podria estar reorganitzant-se darrere del govern Ennahda. No pensem que, sense el suport de la majoria del poble tunisià, pugui arribar a consolidar-se cap democràcia i que per això cal que els treballadors, els camperols, els joves aturats, vegin millorar substancialment les seves condicions de vida i de treball en el nou règim. Pensem que és un error separar les reivindicacions "polítiques" de les "socials o econòmiques" i concebre el procés com un camí per etapes en què primer cal consolidar la democràcia i després abordar els problemes socials. Si les dues coses no van de la mà, el procés tornarà enrere irremediablement. No tenim cap confiança en el govern d' Ennahda ni en les institucions velles o noves: l'única esperança per a la revolució tunisiana són els treballadors, els joves, els aturats, els mateixos que es van alçar contra Ben Ali.

Apunts per a un programa revolucionari

1. - Aprofundir la revolució en el seu contingut democràtic. Ruptura amb el règim de Ben Ali.

Res es queda estàtic: cada cop que es frena el moviment revolucionari, el vell règim es recomposa a través del manteniment de velles institucions (exèrcit, poder judicial, policia, ...) o les noves (Assemblea constituent, ...).

Els eixos d'aquesta ruptura passen per:

- Investigació i càstig per als responsables de la repressió.
- La dissolució dels velles organismes estatals (tancar els calabossos del ministeri de l'interior, dissoldre els BOP) i la depuració d'altres (jutges, policies, administració, exèrcit)

En aquest sentit la lluita de les mares dels màrtirs de Regueb i dels ferits entronca i concreta aquesta exigència de ruptura radical amb el règim.

El nou govern provisional i el parlament constituent han de ser els primers destinataris d'aquestes exigències d'investigació i càstig. Cap confiança en les promeses d'aquests organismes, cal confiar en la capacitat d'organització (com van fer les Madres de la Plaza de Mayo: una d'elles ha signat la campanya internacional de Regueb, es podria buscar una connexió amb elles) i mobilització per a imposar la satisfacció de les nostres demandes.

2. - Connectar la revolució amb l'exigència de solucions als problemes dels treballadors i la joventut.

La joventut va ser el motor de la revolució, una joventut que està castigada especialment per l'atur i la precarietat. Sense donar sortida a aquestes necessitats, amb la desmobilització / desmoralització de la joventut, la revolució democràtica està amenaçada. Si la revolució no avança a objectius socials, el mateix contingut democràtic està amenaçat d'involució, perquè els poders

econòmics seguiran sent els mateixos. La democràcia ha de servir per viure millor el poble. Un exemple d'aquesta situació d'allunyament de "democràcia" amb solució de l'atur ... podria ser l'evolució d'aquest sector jove (particularment el de barris més pobres) cap a l'islamisme. No hi ha etapes: a això anomenem revolució permanent.

Pensem que caldria plantejar reivindicacions d'aquest tipus:

Per un pla de Ocupació pública i treball digne i estable. No n'hi ha prou amb els programes comunitaris de treball que s'han posat en marxa en els ajuntaments i regions per apaivagar la mobilització.

Reforma agrària. Hauríem de conèixer més detalls sobre l'estructura de la propietat de la terra i quines alternatives plantejar: nacionalització, col·lectivització, la terra per al qual la treballa Sobre això hi ha una llarga tradició en la història del marxisme que podria ser molt valuosa. Ens sembla prioritari el tema de les jornaleres del camp, i la lluita per posar en marxa un sindicat que lluiti per la millora de les condicions laborals. Voldríem seguir en contacte amb l'Associació de Dones Militants per veure com podríem donar-los suport. També caldria estudiar la proposta d'una indústria alimentària, com una iniciativa pública de creació d'ocupació digna.

Contra lleis que faciliten la precarització laboral. Garantia de salaris i pensions. No als acomiadaments.

Desenvolupament dels serveis socials per generar ocupació.

Defensa del sector públic (sanitat, educació ...)

Això ha d'abordar també el tema de com es paga tot això: 1) confiscació de tots els béns del clan Ben Ali. 2) no al pagament del deute, primer és el poble, 3) el problema de la banca

També en aquest punt, les

solucions no vindran del govern, sinó de l'organització i la lluita Per una organització àmplia de tots els joves en atur i exigència a la UGTT que assumeixi el problema de la desocupació.

3. - Respondre al contingut internacionalista del moviment iniciat a Tunísia.

Des del principi la revolució ha anat més enllà de les fronteres de Tunísia i ha contagiats (i alhora s'ha contagiats) del procés en altres països Cal establir contacte amb moviments paral·lels en altres països (Egipte, Líbia, Síria ...) i desenvolupar una campanya permanent de solidaritat, que avui ha de posar a Síria en el centre. Igualment, el referent palestí ha d'estar sempre present amb lluites com el NO a la normalització de relacions amb Israel.

D'aquestes idees plantegem dues conclusions.:

1. - Cap confiança en el nou govern. El govern de Ennahda serà als ulls de molts tunisians l'instrument genuí del canvi revolucionari. Però sabem que, per la seva composició, pel paper de Ennahda en la revolució mateixa, és un Govern que ajudarà a tancar el període revolucionari, no a consolidar-lo o aprofundir-lo. Buscarà la

"estabilització" política que el portarà a ser l'instrument al servei de l'aparell de l'estat (exèrcit, policia, jutges ...). Així mateix serà el Govern que intentarà l'"estabilització" econòmica del país, és a dir, que tot torni a funcionar com abans de la revolució, i aturar / enfrontar les exigències de canvi econòmic per part dels treballadors i les capes populars.

L'objectiu seria escurçar el període en què treballadors i el poble en general confia en el govern i recuperi la confiança en les seves pròpies forces. Davant d'un govern en el que tenen il·lusions treballadors i capes populars no hi ha altra manera que el que anomenem una política permanent d'exigència i denúncia. Exigim que processis a tots els responsables de repressió o que dissolgui la policia política, i denunciem que no ho fa ... o el mateix amb la necessitat de donar treball a la joventut.

L'altre pilar nou de sustentació del règim és l'Assemblea Constituent. La Constitució hauria de ser la garantia que es trenca fins final amb el vell règim i es donen sortida a les demandes de les masses. Cal exigir un debat públic i transparent sobre el redactat de la nova constitució.

Probablement amb les eleccions s'ha de fer tancat l'etapa dels

comitès en defensa de la revolució, si és que encara funcionaven en els últims mesos. Menys encara l'Assemblea en Defensa de la revolució. Eren l'expressió més genuïna d'una etapa revolucionària, amb els seus punts forts i les seves limitacions. Fins aquí van avançar estructures de doble poder. Si continuen seria important mantenir-los i dotar-los d'estructura i continguts (de lloc de trobada, debat i coordinació de les lluites a nivell popular), com els soviets de febrer i març rus.

2. - La construcció d'un partit.

Una de les coses que més ens ha sorprès en aquest viatge és veure que cap dels partits ni la UGTT de Regueb estan oferint una alternativa d'organització. Alhora vam veure una gran expectació a les paraules de Pepe a l'acte i, al nostre retorn, molts joves han volgut seguir en contacte amb nosaltres. Pensem que res del que plantegem serà possible si no hi ha un avanç en l'organització i es no es fan les primeres passes per posar en marxa un partit revolucionari a Tunísia.

Adnan Hajji, sindicalista de la UGTT de Redeyef (Gafsa, conca minera)

«No tinc cap confiança en el govern d'Ennahda»

Adnan Hajji és un sindicalista que s'ha posat al capdavant de la lluita perquè els joves tunisians de Gafsa, al sud de Tunísia, tinguin dret a un lloc de treball. Gafsa és una important zona minera de producció de fosfats que ja el 2008 es va aixecar contra la dictadura, i va ser fortament reprimida. Hajji va ser un pres polític a les presons de Ben Ali per la seva implicació en aquella baralla. El vam visitar l'agost (veure suplement de LI 112) i el retrobem al gener, després de les eleccions i la formació del nou govern, en la mateixa lluita.

LI.- Des de fa uns mesos hi ha fortes mobilitzacions a la conca minera de Gafsa. Quina és la situació?

AH.- A Redeyef hi ha hagut acampades i piquets de bloqueig de les mines des de fa set mesos. Reclamem llocs de treball per als aturats, justícia per als morts i els ferits en les mobilitzacions de 2008, solucions per a les famílies dels miners que van patir accidents greus, que millori la pensió miserable que reben els prejubilats, indemnitzacions per als que pateixen danys per l'activitat minera en els habitatges o en els cultius. Però el més important és la participació de la Companyia de Fosfats de Gafsa (CPG) en el desenvolupament de la regió.

LI.- En quin sentit?

AH.- La realitat és que la regió d'on des de fa més d'un segle s'extreuen els fosfats no ha experimentat cap desenvolupament, i sí tots els problemes que causa l'activitat de les mines. Vosaltres ho heu pogut comprovar en la vostra visita. La CPG es va comprometre a invertir en el desenvolupament de la regió, però no hi ha hagut res fins ara. A Redeyef s'han compromès a crear 450 nous llocs de treball en les mines, 200 en la societat paral·lela de medi ambient i a construir una cimitera, amb 300 treballadors.

També reivindicuem treball estable per als treballadors de les borses d'ocupació temporal municipal, que el govern va posar en marxa l'any passat per apaivagar a la gent.

LI.- ¿Segueixen les mobilitzacions?

AH.- Fins el 5 de gener van continuar els bloquejos. No ha estat fàcil, perquè per tal d'imposar la divisió, la CPG va abaixar els sous als miners, argumentant que havia caigut la producció a causa dels bloquejos que impulsen els aturats. Els miners es van enfrontar als aturats, però al final vam poder calmar les coses. Al gener, quan celebràvem el quart aniversari de la nostra revolta de 2008, el ministre d'Afers Socials va visitar Gafsa i va prometre negociar les nostres reivindicacions. Hem decidit aturar les mobilitzacions durant un mes. Si després no hi ha acord, tornarem a bloquejar les mines.

LI.- Com veus el procés revolucionari?

AH.- Fins ara no ha canviat res. Ben Ali ja no hi és, però tot segueix com abans. Per arribar als nostres objectius haurem de continuar la revolució. No tinc cap confiança en el govern d'Ennahda: no compliran el que van prometre, i de fet ja han canviat el discurs que tenien abans de les eleccions. Ahir mateix hi va haver protestes dels sindicats de

periodistes pels nomenaments dels responsables dels mitjans de comunicació públics. La ràbia està tornant al carrer, perquè els problemes no s'han resolt.

LI.- Com valoreu el congrés de la UGTT que es va celebrar a finals de desembre?

AH.- Aquest congrés no ha canviat res. La democratització de la UGTT s'hauria de basar en una profunda revisió dels estatuts. Només ha estat un congrés electoral, i ha guanyat la llista de la burocràcia. Des del punt de vista dels delegats, el congrés de Tabarka ha suposat fins i tot un retrocés respecte al congrés anterior, a Monastir. No ha canviat res: és la mateixa política. Jo no hi vaig voler participar, perquè era absurd.

LI.- Com reprendreu el camí de la revolució?

AH.- De fet, ja ha començat. Ja hi ha marxades, manifestacions, acampades... que evidencien que la gent està descontenta, que no s'ha aconseguit res. El govern ha demanat una treva de tres mesos, però sobre quines bases? Només els aturats, els més pobres, la gent que va començar la revolució són els únics que poden tirar-la endavant.